

L'ASSUMPCIÓ DE MARIA

1. AVUI, LA VERGE MARIA, LA MARE DE DÉU, HA ESTAT ASSUMPTA A LA GLÒRIA DEL CEL.

L'Assumpció de la Verge Maria, LA GRAN FESTA MARIANA:

La festa que celebrem avui és una festa molt antiga. Em efecte, El 15 d'agost és la data aniversari del dia del segle V en que, a

Jerusalem, per primera vegada es dedicada una església a la Mare de Déu.

Però no serà fins el 1950 que aquesta convicció secular del poble cristià que Maria havia estat, i com per avançada, introduïda en la resurrecció de Jesús el seu Fill, rebrà la seva definició dogmàtica: Pius XII proclamarà solemnement, en la festa simbòlica de Tots sants, *que Maria, la immaculada Mare de Déu, havent acabat el curs de la seva vida terrenal, ha estat elevada en cos i ànima a la Glòria celestial.*

- Una gran festa mariana, l'Assumpció és també UNA FESTA DE L'ESGLÉSIA que, en aquest dia, *com en una imatge molt pura, contempla amb alegria el que ells mateixa desitja i espera ser del tot (Constitució sobre la Litúrgia n. 103).*
- **... PERFECTA IMATGE DE L'ESGLÉSIA FUTURA, ELLA GUIA I SOSTÉ L'ESPERANÇA DEL POBLE DE DÉU EN CAMÍ** (prefaci de la festa)

Unes lectures que reanimen la nostra fe i la nostra esperança fent-nos contemplar la Verge Maria arribada al terme del seu pelegrinatge:

+ aixecant els ulls vers la *Dona* de l'Apocalipsis, *patint dolors*, ja hi pot contemplar en Maria el seu propi triomf sobre les forces del mal i del pecat (Primera lectura: apoc. 11, 19; 12, 6-10).

+ Confessant amb l'apòstol Pau la seva fe i la seva esperança en la Resurrecció, l'Església que, avui, es troba associada al seu torn a la passió del seu Senyor, pot celebrar ja en Maria la seva pròpia participació en la victòria pasqual, *el primer ressuscitat* (segona lectura: 1Cor 15, 20-27)

+ Proclamant l'evangeli de la Visitació, l'Església que avui es posa en camí al seu torn per portar al món el Salvador, pot ja entreveure l'acompliment del Món nou cantat en el seu càntic d'acció de gràcies: *La meva ànima magnifica el Senyor... perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa... ha exalçat els humils... omple de béns els pobres... s'ha recordat del seu amor als nostres pares...* (Evangeli: Lluc 1, 39-56).

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Com a Tots sants –festa en la que es proclamà solemnement el dogma de l'Assumpció de Maria-, el leccionari d'aquesta festa ha pres la primera lectura del Llibre de l'Apocalipsi. Un llibre escrit dirigit als cristians perseguits, a fi d'aixecar i sostenir la seva esperança. Un llibre

amb un llenguatge codificat propi d'aquest gènere literari pels temps difícils. A la vegada desconcertant i fascinant. Un llibre que parat d'inspirar i nodrir la fe i l'esperança cristianes des de final del segle I.

Nosaltres hem fet de la paraula "apocalipsi" un sinònim de catàstrofe..! Un apocalipsi és una "revelació, una claror en la nit, una flama consumeix el mal. En els temps de crisi, sobre tot, instintivament s'hi retorna com a les fonts de l'esperança cristiana.

TRES ACTORS són en escena en aquesta visió:

LA DONA, personificació del *Poble de Déu*, com ho indiquen les 12 estrelles (tantes com les tribus d'Israel, tantes com els Apòstols) amb que ella va coronada. Està encinta i amb dolors de part, com la filla de Sió a Isaïes 66, 6-10). I l' infantament del que aquí es tracta no és de Betlem, sinó el del Calvari.

Només és en una segona lectura que la tradició cristiana hi ha entrevist igualment, en aquesta dona de l'Apocalipsi, Maria, la mare de Jesús.

L'INFANT que la Dona posa al món: és el Messies, el Crist, el títol, relectura cristiana del Salm 2, que li dóna l'autor inspirat, no deixa cap dubte: *aquell que serà el pastor de totes les nacions, les manarà amb ceptre de ferro.*

EL DRAC, que no és altre que Satanàs, l'antiga serp del Gènesis 3, 15.

Quan la Dona, el poble de Déu, s'apresta a infantar el Messies, el Mal mobilitza totes les seves forces a fi d'anorrear-lo. Un instant, Satanàs creu haver aconseguit la victòria ja que Crist està clavat a la creu; però Déu arranca el seu Messies del poder del Malvat i ha estat elevat fins a ell: evocació simbòlica de la mort i de la resurrecció de Jesús, de la seva passió i la seva exaltació a la glòria. Pel que fa a la dona, personificació del poble de Déu en marxa, ella es refugia al desert, com en altre temps el poble de la primera Aliança, segur de la protecció de Déu l'amor del qual, sense parar, tindrà la darrera paraula, al terme de la història.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

No és un text fàcil. Així, doncs, s'ha de tenir cura a l'hora de preparar-lo.

EL LECTOR s'esforçarà a estar atent als quatre punts següents:

- A destacar la primera frase, que indica el marc d'aquesta visió:
  - + el TEMPLE (signe de la presència de Déu al seu poble) s'obre.
  - + L'ARCA DE L'ALIANÇA (un altre signe d'aquesta presència) apareix.
- A ben remarcar "l'entrada en escena" dels difeents protagonistes:
- *Llavors aparegué en el cel un gran prodigi: una DONA que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles.*
- *Al mateix temps aparegué en el cel un altre prodigi: hi havia un gran drac rogenic, que tenia set caps i deu banyes. Als set caps duia set diademes, i la seva cua arrossegà la tercera part de les estrelles i les llançà a la terra....*

Marcar una pausa:

la dona va fugir al desert, on Déu li havia preparat un lloc.

/ Llavors vaig sentir al cel una veu que cridava amb tota la força...

- Solemnitzar la frase conclusiva:
- La introducció a l'aclamació:
Llavors vaig sentir al cel una veu que cridava amb tota la força:
- i sobre tot la mateixa aclamació: «*Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu Regne, i el seu Messies ja governa*».

SALM 44

El salm 44, referint-se constantment al cerimonial de la entronització d'un nou rei i de la presentació solemne i la presentació solemne de la seva esposa, celebra l'amor de Déu envers el seu poble. *He estat elegit per a la litúrgia del 15 d'agost en referència a Maria que "té el favor de Déu" (Lc 1, 28) i que és associada per sempre a la glòria del seu fill amb qui ella ja ha abastat per a l'eternitat en el seu Regne.*

SEGONA LECTURA 1 Cor 15, 20-27

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Pau dirigeix a la jova i turbulenta comunitat cristiana de Corint en la que un cert nombre de membres, tot afirmant la seva fe en la resurrecció de Crist, dubten de la resurrecció dels morts: no fan el lligam entre la resurrecció de Crist i la seva; es fan preguntes sobre el "quan" i el "com" d'aquesta resurrecció de la que arriben fins a negar.

- Amb vigor, l'Apòstol els presenta la resurrecció de Crist com el fonament i la penyora de la nostra: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.* L'expressió original de Pau és encara més forta del que suposa la traducció; ell escriu, en efecte: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, primícia de tots els qui han mort;* primícies, suposa els primers fruits d'una collita, les primeres espigues d'una collita. En Jesús, és ja la nostra pròpia resurrecció que comença.

Després, remuntant-se a partir de la resurrecció de Jesús fins als orígens per a recuperar, en la seva llum, tot el projecte de Déu: *Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist, ell afirma solemnement que ni el mal ni la mort tindran la darrera paraula: El darrer enemic destituït serà la Mort. Perquè l'Escriptura diu que tot ho ha posat sota els seus peus.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà en servir millor preparant curosament la proclamació i posant particularment de relleu:

-l'adreça inicial, comú a les cartes de Pau: *Germans...*

-l'*afirmació essencial de la fe cristiana:*

Crist ha ressuscitat d'entre els morts,
el primer d'entre tots els qui han mort.

- Afirmació que l'Apòstol desenvolupa jugant amb antítesis:
Ja que la MORT vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts:

(En) tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al (en) Crist.

-l'anunci de la victòria final:

a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare.

Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus.

El darrer enemic destituït serà la Mort. Perquè l'Escriptura diu que tot ho ha posat sota els seus peus.

COMENTARI A L'EVANGELI

Trobada de dues dones...

Just acabada l'escena de l'anunciació, on Lluc ha presentat Maria, responent positivament a la Paraula de Déu, com la primera creient cristiana, ens la mostra aixecant-se per a posar-se en camí, imatge de l'església que porta als homes la Bona Nova de Jesucrist.

Mira, la teva parenta ha concebut un fill en la seva vellesa... ella que era tinguda per estèril. Com a resposta al signe de l'àngel Maria, se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà, com els pastors de Betlem, com a resposta al signe donat per l'àngel (2, 1, frissaren per anar a veure el que havia succeït. Segons la fórmula molt evocadora de L. Legrand, passam de la creient que reb la Paraula a la serventa que actua o més tost a través de la qual la Paraula actua (*L'an nonce a Marie, Lectio divina n. 10, pàg. 222*). En Maria, la Paraula ha començat a fer el seu camí, i la seva cursa la conduirà a tota la terra.

Per què Maria va a casa de la seva parenta? Sens dubte per caritat: per ajudar Elisabet? Lluc no satisfarà la nostra curiositat, perquè el que l'interessa, no és per a res l'anècdota, l'edificant, sinó la revelació de la que la trobada de les dues futures mares serà l'ocasió. Fins al punt, fa observar molt justament L. Legrand que, en llegir el text tal com és, quasi bé es creuria que Maria no va allà més que per a rebre la salutació d'Elisabet i cantar el Magnificat (*o.c. p. 219*).

... i del dos infants que elles porten,

Entrant a la casa de Zacaries, Maria transmet a la seva parenta la salutació que ha rebut de l'àngel. I la salutació de Maria inicia el procés. Quan arriba a les orelles d'; Elisabet i abans que aquesta hagi obert la boca, l'infant que porta bota en el seu si. Un saltar que les traduccions atenuen el vigor ja que l'original grec parla de bot, de salt, de dansa. Aquest salt que present Aquell la vinguda del qual s'esperava per a fi dels temps.

Plena de l'Esperit Sant, Elisabet desxifra el sentit del "salt" del seu fill en el seu si i de la trobada que està a punt de viure.

En un crit d'emmeravellament, reconeix que Maria i el fruit de les seves entranyes són objecte d'una benedicció divina.

+ Després, en una confessió, proclama que el fill de la seva jova parenta és aquell que anunciava el Salm 109, 1, el Crist Senyor, i saluda Maria amb el títol de "Mare del meu Senyor".

+ Finalment, després d'haver celebrat la mare, celebra la creient baix la forma d'una benaurança: *Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà»; primera benaurança evangèlica, que Lluc acosta al que per a ell és un altre nom de Maria: La que ha cregut.*

... on Maria celebra l'acompliment de les promeses

Meditació lírica de Maria sobre tot el que s'acaba de realitzar en ella, el Magnificat marca, de fet *“narrativament... una interrupció que para un instant l'acció, com una ària en una òpera o una intervenció del cor en una tragèdia clàssica, per posar en valor el significat del que passa. S'ha remarcat molt de temps que el lligam seria millor si es passàs directament del verset 45 al verset 56. Possiblement aquest càntic hagi tingut un origen independent del relat i hagués estat posat després. Posant als llavis de Maria, Lluc ens mostra la imatge que ell se'n feia (Cahiers- Évangile nº 77, p. 45). Els versets 46 i 47*

comanden tot el que segueix del poema: es tracta d'un cant d'acció de gràcies. S'hi

encadena també el per què d'aquesta acció de gràcies.

+ Primer, les meravelles que Déu ha fet en ella, Maria; la seva intervenció que ha fet d'ella “la Mare del Senyor”. Aquí el text inspirat juga sobre la oposició entre la humilitat de la “serventa” i la grandesa del “Totpoderós” que ha fet meravelles.

+ Però també les meravelles que ell ha fet en favor del poble dels pobres. I aquí, el càntic *passa insensiblement de l'individual (Maria) al col·lectiu (Israel); de la pobresa de Maria (1, 48) al poble dels pobres (1, 52); de la serventa (1, 48) a Israel servent (1, 54) (Cahiers – Évangile nº 77, p. 45).*

Quines són aquestes meravelles? És la creació, és el miracle de l'Èxode, és el do de la Llei, però sobre tot, el cim de les meravelles, la meravella realitzada en Maria, el naixement del Fill de Déu en qui totes les promeses troben el seu acompliment.

Aquesta vinguda del Messies, fill de David i Fill de Déu, rebuda en la fe no és una simple doctrina; és una força que es posa en marxa per canviar i salvar el món. *Maria apareix aquí com la “PORTA PARAULA” del capgirament de situacions que constitueix una part vital de la Bona Nova” (Cahiers-Évangile, nº 77, p. 48).*